

[Vagn Bro.]

generaldirektoratet, at det havde vedtaget at imødekomme generaldirektoratets ansøgning med hensyn til de pågældende ruter, linjerne 184 og 185, for så vidt angik den resterende koncessionsperiode indtil 1. april 1961. Jeg må dog tilføje, at det var ikke nogen enstemmig beslutning.

Til denne godkendelse gjorde landsnævnet den tilføjelse til tydeliggørelse for generaldirektoratet,

„at rutebilerens ansættelse som rådgiver for statsbanerne efter de indgåede senere ændrede overenskomster angår de første år efter overtagelsen og kun skal vedvare, så længe statsbanerne har brug for rutebilerens medarbejderskab.“

Generaldirektøren har senere ved forskellige lejligheder talt om, at det gælder om at optræde forretningsmæssigt. Når landsnævnet, der sikkert ej heller savner forretningsmæssig kyndighed, læser den pågældende skrivelse, må det formentlig gå ud fra efter den ændrede kontrakts affattelse, at den forretningsmæssige og kyndige generaldirektør måtte være interesseret i, at den periode, hvori statsbanerne havde brug for rutebilerens medarbejderskab, blev så kort som muligt, thi da ville de spare 18 000 kr. pr. år. Men nu skete der — og det er derfor jeg fremdrager spørgsmålet og ikke, fordi jeg ønsker at vende mig med stærke ord mod en høj embedsmand, der uden tvivl gør et overmåde fortjenstfuldt arbejde — nu skete der det meget sjældne i dansk administration, hvilket altså er klarlagt i ombudsmandens redegørelse, at samtidig med at tillægspåtegningen af 23. oktober 1956 blev tilstillet landsnævnet, sendte generaldirektøren sælgeren, direktør Gran Jacobsen, en skrivelse af et noget andet indhold om det samme spørgsmål, en skrivelse, som jeg også må bede om tilladelse til at læse op af. Heri står der:

„Under henvisning til de stedfundne drøftelser om statsbanernes køb af Deres rutebiler, ejendomme og inventar m. v. ... skal forstås således, at statsbanerne tilsiger Dem beskæftigelse og betaling herfor indtil udgangen af den måned, i hvilken De fylder 65 år (d. v. s. indtil udgangen af februar måned 1971), idet det dog er en forudsætning, at statsbanerne bevarer koncessionerne på ruterne

og De ikke selv ønsker at træde fra forinden.“

Denne skrivelse blev højst mærkværdigt ikke tilstillet landsnævnet, og det er det, ombudsmanden har kaldt i høj grad kritisabelt og i strid med god forretningsskik. Jeg ville tro, at disse meget stilfærdige og saglige ord egentlig ville dække det gamle romerske ord: *suaviter in modo*, fortiter in re. Havde denne undladelse kunnet tilregnes — jeg ved ikke, om jeg må sige det sådan — en laverestående embedsmand, ville jeg have forudset, at den højtærede minister var gået hårdere til værks. Derfor vil jeg også gerne have lov til at sige, at da generaldirektoratet faktisk er et departement under ministeriet for offentlige arbejder, kan man efter min mening ikke fratage dette ministerium et medansvar. Det drejer sig dog om beløb, der er på over 1 mill. kr. Jeg går ud fra, at den højtærede minister for offentlige arbejder vil udtale, at også han kan tage ombudsmandens beretning til efterretning på dette punkt, og at man fremtidig vil følge de angivne retningslinjer. Jeg er klar over, at det ikke er efter ministerens hoved, og jeg går også ud fra, at den højtærede minister vil gentage en beklagelse af generaldirektoratets mærkelige forretningsgang ved at forholde den bevilgende myndighed en så afgørende skrivelse; jeg tør vistnok sige, at de gule rutebiler ikke var blevet afhændet til statsbanerne, i hvert tilfælde ikke på det grundlag, om ikke ansættelsesvilkårene var blevet ændret. Jeg synes egentlig, det er meget beklageligt, at der først nu, efter at andre har rejst sagen, kommer en beklagelse fra den højtærede minister. Han vidste jo allerede den 22. marts 1957, at det afgørende flertal i denne sal, nemlig det konservative folkeparti, venstre og det radikale venstre, var imod den anvendte fremgangsmåde. Det fremgår af statsrevisorernes betænkning vedrørende nævnte sag.

Nu er der sket det for så vidt meget rimelige, at landsnævnet, der jo efter det foreliggende er blevet forholdt en vigtig oplysning — formentlig så vigtig, at resultatet kunne være blevet et ganske andet — selv har taget sagen i hænde. På et møde den 27. marts i landsnævnet har generaldirektør Skov da også givet et meget vigtigt løfte for fremtiden, ganske vist et